

SEMPRE HABERÁ BELÉN

I

Se por azar en Begonte morrese o belén un día,
todos os begontinos canlearían o silencio
para verter amoucados o caudal da súas mágoas;
os ollos dos chairegos vagarían polo ceo
detrás daquela estrela que tanto agarimaran
e a xente de máis lonxe buscaría nos arquivos
da memoria poeirenta o nome deste pobo.

Se por azar en Begonte morrese o belén un día,
sentiríanse os cativos estafados de verdade
e buscarían sen acougo os ladróns da fantasía;
todos os viaxeiros pasarían de largo
sen deterse coma antes ao pé do seu pesebre
e os diarios desta terra esquecerían dende entón
as novas e os eventos que aquí tiñan orixe.

Se por azar en Begonte morrese o belén un día,
a Virxe dos Milagres percorrería Saavedra
vertendo bágoas frías por fragas e camiños;
o noso Santo Alberte pecharíase na capela
para evitar o sendeiro que leva ata Begonte
e ambos os dous Xosés, que vixían dende o ceo,
taparían os seus ollos e daríannos as costas.

Se por azar en Begonte morrese o belén un día,
as ceas de Noiteboa e os xantares de Nadal
adubaríanse con xeada e pingas de tebra mesta;
os pinos dos fogares non terían tanta luz
como aqueles doutros anos esquecidos nos faiados
e ninguén daría un paso para cantar panxoliñas
ao compás das folerpas que esvarasen polos vidros.

II

Se por azar en Begonte..., se por azar en Begonte...
Calo xa dunha vez con tanto retrousar,
porque o belén construído na cerna deste pobo
sobrepasa en tempero ás forzas da miseria
e hase manter firme contra o embate repetido
do tempo invisible que non para de asexar.

Non hai machado de noite nin serra de dente frío
con gume para abater esta árbore senlleira
que leva tantos anos florecendo por Nadal.
Sempre haberá belén, malia todos os agoiros.
Aínda que se esgote o diñeiro das entradas,
aínda que escaseen mans expertas e adestradas
para mover con precisión a alma das figuras,
aínda que se afunda o seu teito avellentado
ou cambaleen inseguras as súas paredes vellas,
haberá ata a fin dos tempos un belén para Begonte.

E, se deviñese ese belén máis pobre e máis sinxelo
coas únicas figuras de Xosé, María e o Neno,
mesmo así seguirá sendo un belén principal,
e estará ano tras ano neste pobo de Begonte.
A semente que un día os dous Xosés botaron
á beira do Ladra calado e caudaloso,
medrará vizosa sempre e nunca murchará,
porque os soños prantados por unhas mans tan limpas
feridas de entusiasmo e de amor polo seu pobo
son pedras diamantinas que ninguén esfachará.

Mentres quede un chairego e por suposto un begontino
con sede de xustiza, de irmandade e de paz
    habará un Nadal para Begonte
    cun belén aberto a todos
    os que queiran vir aquí
    para encher os corazóns
    de inocencia e de ilusión.